

Tanja Adamović rođena je 09.08.1971.godine u Požarevcu. Živi u Poljani sa svojim sinovima Aleksandrom i Dušnom. Pisanjem se bavi od detinjstva, a svoju prvu knjigu "Poljana u srcu", monografiju svog rodnog sela, objavila je 2006.godine. U junu 2009.godine objavljena je njena druga knjiga, monografija Vlašskog Dola, čiji je izdavač narodna biblioteka "Prof.dr. Aleksandar Ivić" u Žabarima. U saradnji sa istim izdvačem, marta 2013.godine, objavila je svoju treću knjigu, zbirku pesama poezije "Zlati se zaborav".

Kao saradnik učestvovala je i u pisanju monografije "Škola u Lučici, Prugovu i Poljani". Radovi su joj objavljeni i u časopisima "Braničevo" i "Majdan" kao i u pojedinim pesničkim zbornicima.

Kao veliki ljubitelj etnologije, folkloru, zavičajne istorije, bavi se istraživanjima vezanim za ovu tematiku a svoje aktivnosti vezuje i za polja kulture.

Klupa

Obeščašćena stvarnost,
sram okupan u znoju,
Izljubljene, otečene usne.
Ćutnja.
Mrest bludnih,
sagorevanje strasti,
treptaj oka.
Mrak.
U pepelištu jutro svanjiva.
Ja sedim na klupi i
posmatram slučajne prolaznike.

Zidovi

Teški su ovi moji zidovi.
Među njima amanet
neprespavanih noći,
zavađenih dana,
grcaji jake zene i
čemer otrcanih misli.
Teški su ovi moji zidovi.
Među njima vrište sećanja,
na glas bi o njima.
Mukli ćute, da prozbore koju
pao bi mesec na zemlju
i zgasle bi zvezde na nebu
i grudi bi pukle
od jada prevelikog.
Teški su ovi moji zidovi.
No, zidovi su moji.
Sama ih četvrtam i

idem od ugla do ugla.

Oni meni teški a
ja njima i preteška.

Oni sazdani jaki da traju,
ja rođena jaka da izdržim.

Zaludnost

Kad utihne i poslednji šapat,
vetrovi će odlutati,
izdobovaće i poslednja kišna kap,
zamreće i poslednji zrak,
tišina će carstvom svojim carovati.

Kad tajna ne bude tajna,
i ti negde budeš nasmejan
a ja nekome samo budem lepa,
tad znaću da zalud je
noć uzdisala,
dan plakao i
vreme zalud prolazilo.

Led

14. novembar 2013. u 23:03

Zanemeh u smislu i besmislu,
ni reč da ne izustim
pa potrajem verujući u
lepotu ovozemaljsku.

I ovaj ću dan danovati
u ćutnji ledenoj.

Sve do noći o toplom maštati.

U noći ću tamnoj
i kraj i početak i beskraj spoznati
a svoju dušu u ledu zgrejati neću.
Zanemeh u smislu i besmislu
ni reč da ne izustim.

Tišina

Ćutim ogrezla tišinom
što raspinje um.

Praskom ću svojim
svaku nedodiju rečiju
zatočenih u sebi,
prosuti međ ova četiri zida.

Zalud je glas imati
kad zidine u uglovima svojim
još samo buđ tiskaju.

Gluvost se njihova
još samo u mom oku zeleni.

Trenutak

Zamahni srpom i žanji.
Rodilo je!
Zlatom se pozlati.
Raspleti pletenicu,
vlasi nek vetar rasprši.
Upleti samo sećanja svoja.
Zamahni kamenom,
porazbijaj sva okna iza kojih je mrak.
Nek svetlost golica zenicu.
Stavi prst svoj
na sve kazaljke vremena.
Živeću samo u tom trenutku

Sloboda

Dan je kao surova večnost.
noć je moje crno more
u koje tonem do dna,
do svitanja spoznaje
da ti si tamo a ja ovde.
Ostala sam u poslednjem
pogledu tvom.
Trajem, istrajavam kao
sopstveni progonitelj.
Vezali su ruke i tvoje i moje,
slobodu imaju samo misli
kojima uvek do tebe dođem
ali se njima uvek
bolnoj stvarnosti vraćam.

Beleg

Ujedi me za srce,
odgrizi svoje parče,
da i tebe gladnog nahranim
pa sit mi budeš.
Onda ja mogu da odem
poput ranjene zveri i
potražim lek
u melemima svog ponosa.
I dan je opet dan,
noć je noć.
Svetlost i tama
samoći beleg ostavljaj.

Slika života

Hajde da zajedno život slikamo.
Pokazaću ti boje
koje nikada nisi imao
na paleti svojoj.
Naslikaću ti Sunce sa osmehom
da liči na naivni
crtez dečiji a
ti ćeš znati
da sam ga ja za tebe izmislila.
Obojiću tvoje nebo
da u njegovom plavetnilu
utoneš kao u san kad toneš
a ja te milujem po kosi.
Hajde da zajedno život slikamo.

Ime ljubavi

Nazovi me imenom ljubavi,
i procvetaće cvet.
Okupaj me u zelenilu svog oka,
i bosonoga ću trčati travama svim.
Pomiluj me rečima i rukom,
i oblacima tvojim hodaću.
Poželi da izgovoriš reči,
i biću spremna da ih čujem.
Potraži za mene mesto u svojoj večnosti,
i trajaću ti zauvek.

Misao

U besmislu sročena misao
kida mi dušu u sitne komade.
Iluzijama gradim tebe
nesagradivog u telu tuđem,
govorom rečiju hladnih,
osmehom licemera,
dodirom neprijatnosti,
korakom manjim u pesku
pustinje nepregledne.
Sad znam, to nisi ti!
U besmislu sročena misao
kida mi dušu u sitne komade.